

יוסף חסדי ורחל

1583

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעגל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום יז' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

"כחה של תפילה"

"יוצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב... " ופירש רש"י: לשון תפילה, כמו "תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיהו". ומכאן למדו רבותינו שיצחק תיקן תפילת מנחה. רבקה פוגשת את יצחק בפעם הראשונה כשהוא מתפלל. עמידתו בתפילה היתה כה מרשימה שרבקה הבינה מיד שאין זה אדם רגיל המתהלך בשדה אלא הוא התנה המיועד. "ותשא רבקה עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הנמל - ותאמר אל העבד מי האיש הלזה ההולך לקראתנו בשדה...". ופירשו רבותינו במדרש: שראתה את ידו שמוחה בתפילה. שלשת אבות העולם העמידו את העולם על שלשה עמודים: תורה, עבודה וגמילות חסדים. יעקב אבינו הוא עמוד התורה - "איש תם יושב אהלים". אברהם אבינו עמוד החסד ככתוב "תתן אמת ליעקב חסד לאברהם". ויצחק הוא עמוד העבודה שהיא התפילה. יצחק הוא שעלה לעולה על גבי המזבח ותפילה נתקנה כנגד הקרבנות. ויצחק הוא זה שיוצא לשוח בשדה לפנות ערב. אליעזר עבד אברהם כשבוחר את רבקה האם ראויה היא להיות כלתו של אברהם בוחר הוא אותה במידת החסד שהרי ידע הוא כי חסד היא מידתו של אברהם, אבל ההיכרות הראשונה של רבקה ויצחק היא בזמן התפילה שהרי העבודה התפילה היא יסוד אישיותו הרוחנית של יצחק. ואכן כשרבקה עקרה, אנו שוב מוצאים את יצחק עומד ומתפלל - "ויעתר יצחק אל ה' לנוכה אשתו כי עקרה היא".

יצחק לימד אותנו דרך חדשה בנוסף לחסד שאותו יסד אברהם. יצחק מראה שאפשר להתקרב לאלוקים בכל עת על ידי התפילה. והם דברי התורה: "כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקיני בכל קראינו אליו". וזהו פירוש הפסוק: "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת". וכמו שיסדו רבותינו בתפילת נעילה: "אתה הבדלת אנוש מראש - ותכירהו לעמוד לפניך", הקב"ה הבדיל את האדם מכל היצורים בכך שנתן לו זכות לעמוד לפניו בתפילה. שלשת דרכי ההתקרבות לה' לימדו האבות, דרך החסד, דרך התפילה ודרך התורה ובהם ניגש לעבוד את ה'.

העלון לע"ג

מרת זקנת רבא סעדה פריץ בת רחל ז"ל שנלב"ע כה' חשון מרת אמי רחל סויסה בת איזה שנלב"ע כז' חשון ת.צ.ב.ה.

מתפלל

שבת כד' חשון ה-תשפ"ו
 פרשה: חיי שרה
 הפטרה: והמלך דוד
 שבת מברכין
 ראש חודש כסלו ביום ששי
 המולד ביום תמישי בשעה: 13:38
 1 - 9 חלקים

הדלקת נרות - 16:19
 צאת השבת - 17:11
 ר"ת: 17:44

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:15

תולדות	חיי שרה
5:01 <	5:01 <
5:08 <	5:08 <
6:08 <	6:08 <
11:24 <	11:24 <
11:51 <	11:51 <
16:40 <	16:40 <

מחזור ליל חנוכה

"שלושה מקומות"
 אמר רבי יודן ברבי סימון:
 בשלושה מקומות אין
 אומות העולם יכולים
 להונות את ישראל ולומר
 להם גזולים הם בידכם,
 ואלו הם: מערת המכפלה
 ובית-המקדש וקבורתו של
 יוסף (כל המקומות הללו
 נקנו בכסף מלא).

העלון לרפואת
 מנשה בן דוד וברוריה
 מרת אחוה זינה בת רחל
 ולע"ג תמי' שלום בר עמחה ז"ל
 חמותי מרים בת רחל ע"ה
 הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

"חרב פיפיות" א'

Shofar for Zion

מוחמד לא ידע את נפשו. עיניו התרוצצו בחוריהן באימה וליבו הלם בפראות. מקום המחבוא, שם הטמין את תיבת אוצרותיו, היה ריק לחלוטין!

הוא רכן ארצה, מישש את הרצפה כלא מאמין, הסיט את רדיד הבד שוב ושוב, לימין ולשמאל. אולם התיבה לא הופיעה מאי שם.

מוחמד נעמד אך בקושי, מתנודד לצדדים כשיכור, ואילולי משרתו שהגיח מאחור ותמך בו, לבטח היה קורס מתעלף.

"האוצר שלי נשדד", מלמל בשפתיים יבשות, כשחיוורון פושט במהירות על פניו, "כל כספי וזהבי נעלמו! יד זדונית הפכתני לעני מרוד, בין לילה..."

מוחמד היה מסוחריה הגדולים והנכבדים של ג'בלה שבתים. את עושרו רכש במסחר בתכשיטים ובחפצי נוי עדינים. הוא היה נוסע מעיר לעיר, כשבאמתחתו יצירות אומנות שונות. מוסוות היטב, קונה בזול ומוכר ביוקר.

את דרכו החל מוחמד כסוחר זעיר, אבל חושיו המחודדים והאמון שרכש בקרב לקוחותיו הקבועים, העלוהו במהרה בסולם המסחר. כעבור שנים לא רבות כבר נמנה מוחמד על חוג סוחריה הנכבדים ביותר של ג'בלה.

סוחר התכשיטים לא אבה להשקיע את כספו רק בפנינים ואבני חן. מידי תקופה היה רוכש בחשאי קרקע נוספת, שדה או כרם, ואת שטר המכר היה מטמין בכספתו. כך הלך וצבר, אט אט, נכסים רבים.

כספתו, שלא היתה אלא תיבה עשויה עץ עבה ונעולה על מנעול ובריה. הכילה את שטרות המכר, כמו גם סכום כסף עצום. במטבעות ובשטרות. לצד כמה שקיקים שהכילו אבני חן ויהלומים זעירים ששוויים הון רב.

על תיבה זו, או נכון יותר על היעלמה של תיבה זו, חרד מוחמד מיודענו. היה זה כאשר שב מנסיעתו לעיר הסמוכה. כמעשה שבשגרה ניגש למקום המסתור, לדרוש בשלום תיבתו. ולהיעדרה כמעט שפרחה נשמתו מקרבו.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shofar for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"ג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
 בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"
 מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

www.netzar.com

פרשת ויקרא

הלכות הנחת תבשיל על האש מערב שבת על מנת
שיתבשל בשבת (שהייה)
והלכות חימום תבשיל בשבת (חזרה)
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

עירוני מים חמים לתוך תבשיל שבכלי ראשון

ומותר לאשכנזי לערות בשבת מים חמים אל תוך תבשיל הנמצא בכלי ראשון שעל גבי אש מכוסה בטס של מתכת או על גבי פלאטה השמלית, לצורך ספרדי הנוהג להחמיר בזה כדעת מרן השלחן ערוך. אולם נכון להחמיר שלא יאמר הספרדי לאשכנזי שיערה בשבילו מים חמים אל תוך התבשיל שבכלי ראשון, ובמקום צורך יש להקל בזה. ומותר לספרדי לומר בשבת לגוי לערות מים חמים אל תוך תבשיל הנמצא בכלי ראשון שעל גבי אש מכוסה בטס של מתכת או על גבי פלאטה השמלית.

עירוני מים חמים לתוך תבשיל שבכלי שני

מזו. אף על פי שלמנהג הספרדים ועדות המזרח אסור לערות בשבת מים חמים אל תוך תבשיל מבושל הנמצא בכלי ראשון, מכל מקום אם העביר את התבשיל מכלי ראשון אל כלי אחר, אפילו התבשיל עודנו רותח יש להקל לערות עליו מים, ואין לחוש שיתבשלו המים בתוך התבשיל, שהרי התבשיל נמצא עתה בכלי שני, וכלי שני אינו מבשל.

ויש להקל בזה אפילו כשהמים שמערה על התבשיל הם מים צוננים שלא נתבשלו כלל. וכל שכן שיש להקל לערות מים שנתבשלו ונצטננו או מרק קר שנתבשל קודם לכן, אל תוך תבשיל רותח הנמצא בכלי שני.

ואפילו אם התבשיל שבכלי שני הוא גוש, כגון התיכות בשר או תפוחי אדמה, ובתוכו הוא חם ביותר, מעיקר הדין יש להקל לערות עליו משקה צונן שלא נתבשל, וכל שכן שיש להקל לערות עליו משקה שנתבשל ונצטנן, ואפילו לכתחלה.

ומכל מקום אחר שעירה מים או מרק על תבשיל שבכלי שני, למנהג הספרדים אסור להחזירו על מנת לחממו על גבי אש מכוסה בטס של מתכת, או על גבי פלאטה השמלית, ואפילו אם רוב התבשיל יבש, ואפילו אם עירה לתוכו מים או מרק שנתבשלו כבר ועודם חמים כשיעור חום שהיד סולדת בו, שמכיון שהם עתה בכלי שני שייך בהם איסור בישול אחר בישול בלח. (ועיין עוד בהלכה ברורה סימן שיח סעיף פח, מה שנתבאר בדין הנדרת תבשיל לח ותבשיל יבש).

לבן רץ החוצה סתם כך, מתוך סקרנות, לראות את האורח שהגיע לכפר. אבל מה, "ויהי כראות את הנזם ואת הצמידים על ידי אחותו" - חשב שאין זה ראוי שיהיה כפוי טובה, וכששמע מרבקה שהאיש שאל "היש בית אביך מקום לנו ללין" - הזמינו בכבוד. כמה מחייבים אותנו הדברים, אם רשע צייקן וכילי, "ארמי אובד אביו", הפך את עורו ופעל בניגוד לטבעו כדי שלא להיות כפוי טובה על חסד שנעשה לאחותו, כמה חובה עלינו, יהודים רחמנים וגומלי חסדים, להיות אסירי תודה טובה להורינו שגמלונו כל טוב, למורינו שלימדונו תורה, ולכל מי שהטיב עמנו.

"הנה רבקה לפניך, קחו וליך" פירש רבינו הבן איש חי זצ"ל: בדרשותיו, הערבים, כידוע, פראי אדם הם, ידם בכל ועל חרבם יחיו. אבל כל זמן שאדם יימצא בצל קורתם לא ישלחו יד לגעת באורחם. כך נהגו במזרח, וכך נהגו גם בחוץ. כאשר ראו את אליעזר בא בלוויית עשרה גמלים מלאים כל טוב, גדוש בכסף ובזהב, היה צר להם על כל רגע שהוא ממשיך לשהות בביתם, ואין בידם לפגוע בו לרעה. ואמרו לו: הנה רבקה לפניך, מלאת את משימתך, שא רגלך ופנה לשוב למקומך, כדי שנוכל לטמון לך בדרכך מלכודת בהתחזותינו לשודדים רעולי פנים...

"ואחותי, את היא לאלפי רבקה" רבינו ה"אור החיים" הקדוש זצ"ל עמד על המלה "את", שנראית כמוותרת. והסביר: אין לשער ולתאר את שנאת הרשע לצדיק, ואת צרות העין של הרע ומשטמתו לטוב. אפילו אם המדובר בבנו ובבתו, לכן, אמרו לה לבן ואמו: את הולכת להנשא ליצחק, לדבוק בורעו של אברהם הצדיק - הלואי ולא יהיו לו ילדים, הלואי וימות עירי, חלילה, ויאבד נצר הצדיקים מן העולם, אבל מה, הרי הקב"ה כבר הבטיח לאברהם אבינו כי ביצחק יקרא לו זרע, וזרעו יהיה מלא הגויים. אז אם בין כך ובין כך יהיו לו ילדים, לפחות שהם יולדו ממך ולא מאשה אחרת. אם בלאו הכי יהיו אלפי רבבה, תהיי את אמם. וזהו טובתם של רשעים, וכזו היא ברכתם...

"ה' אלקי השמים ואלקי הארץ... הוא ישלח מלאכי לפניך ולקוחות אשה לבני" שאל רבינו אברהם אבן עזרא ז"ל: מה טעם הזכיר אברהם אבינו דוקא כאן, שהקב"ה הוא אלקי השמים ואלקי הארץ? אלא, שחז"ל אמרו כי ארבעים יום קודם יצירת הולך יוצאת בת קול ומכרות "בת פלוני לפלוני", ונאמר: "מה' אשה לאיש". ויחד עם זאת הרי האדם מחפש את זיווגו, כמו שאמרו חז"ל: "בעל אבידה מחפש אחר אבידתו". הרי שיש כאן מעשה וחיפוש בארץ - ומכונים אותו מן השמים, ומתגלית כאן יד ה' המנוטת את כל המאורעות הנעשים על פני האדמה. לפיכך אמר כאן אברהם אבינו: "ואשביעך בה' אלקי השמים ואלקי הארץ".

"ויקח האיש נזם זהב, בקע משקלו" מפשטות הכתוב נראה, שהיו אלו מתנות אירוסין יקרות ערך, "נזם זהב, בקע משקלו, ושני צמידים על ידיה, עשרה זהב משקלם", אוצר בלום, אבל אם כן הוא, מדוע לא שאל אותה בתחלה בת מי היא, האם היא באמת ממשפחתו של אברהם אבינו? לפיכך, מפרש רבינו הרלב"ג ז"ל פירוש מפתיע. התכשיטים יקרי הערך לא היו, אלא הגמול והכרת הטובה עבור... השקיית המים שהיא השקתה אותו ואת גמליו.

ואם נשאל: וכי מהו היחס בין המים לבין תכשיטי זהב, התשובה כתובה במדרש: "אם קידמך בחרך בעדשים, קדמהו בשר. למה, משום שהוא גמל עיך, את תשיב לו בעדשים, לא יהיה זה תשלום וזה. כי הוא העניק לך בלי שתהיה לו מחוייבות קודמת, ואילו לך יש כבר מחוייבות כלפיו, ואין לשלמה אלא בזהב.

"וירץ לבן אל האיש הרוצה אל העין" לבן הארמי היה קמצן וכילי, והנהגתו עם יעקב אבינו תוכיח, איך העבירו יד' שנים בשתי בנותיו, ולאחר מכן החליף את משכורתו עשרת מונים. וכאן, באורח פלא, חרג ממנהגו ושפתיו נוטפות שמן מור: "בוא ברוך השם, פיניתי הבית וגם מקום לגמלים..." לא מינייה ולא מקצתיה, אומר הספורנו ז"ל:

ויביאה.. האהלה שרה אמו
כל ימי חייה של שרה היה ענן קשור על פתח אוהלה. כיון שמתה פסק אותו ענן. כיון שבאה רבקה - חזר אותו ענן. כל ימי חייה של שרה היו הדלתות פתוחות לרווחה. כיון שמתה שרה פסקה אותה רווחה.
כיון שבאה רבקה - חזרה הרווחה. כל ימי חייה של שרה היתה ברכה בעיסה. כיון שמתה - חדלה הברכה. כשבאה רבקה - חזרה. כל ימי חייה של שרה היה נר דולק מליל שבת עד ליל שבת. כיון שמתה כבה אותו הנר. כשבאה רבקה - חזר.
כשראה כך יצחק וראה את אשתו עושה כמעשה אמו - מיד הביאה אל האוהל.